

عنوان مقاله:

گفت و گو در شاهنامه

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 16، شماره 60 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

غلامعلی فلاح - استادیار دانشگاه تربیت معلم تهران

خلاصه مقاله:

در نوشتار حاضر، گفت و گو که از مهم ترین شگردها در حوزه ادبیات داستانی سنتی و مدرن اعم از منظوم و منثور به شمار می رود در یکی از شاهکارهای متون کلاسیک؛ یعنی شاهنامه فردوسی مورد کنکاش قرار گرفته است. از این رو، ابتدا اصطلاح گفت و گو از منظر داستان، تعریف و جایگاه و کارکردهای آن تبیین شده و در ادامه، نخست گفت و گوهای متکثر و متنوع شاهنامه استخراج شده و سپس از زوایای مختلف، از جمله مستقیم و غیر مستقیم بودن گفت و گوها و نیز با عنایت به دو سویه گفت و گو که یک سویه آن پهلوانان هستند دسته بندی گردیده است. آن گاه برای تبیین جایگاه این شگرد داستانی در شاهنامه، نمونه های برتر گفت و گو که عمدتاً ویژه بخش پهلوانی هستند، تحلیل و بررسی شده است و در پایان، در باب موضوع گفت و گوها که با توجه به موقعیت و محل آن فرق می کند نیز بحث شده است و چنین نتیجه گرفته شده که تجلی گاه این شگرد داستانی در بخش پهلوانی است و موضوع غالب این گفت و گوها نیز عمدتاً مفاخره و اظهار برتری است

کلمات کلیدی:

فردوسی، شاهنامه، گفت و گو، داستان و ....

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833380>

